

ВЪЛШЕБНАТА ПТИЦА

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Живял преди много години един сляп цар. Той имал трима сина: двамата умни, а третият всички смятали за глупав и прост. Веднъж царят извикал синовете си и им рекъл:

— Имам си всичко в изобилие: и имот, и пари, и верни поданици. Едно само ми липсва: не мога да се радвам на белия свят — ослепях. Готов съм да дам всичко, за да прогледна, но нито един лекар не се наема да ме изцери.

— Да — въздъхнал глупчото.

Умните синове мълчали. А бащата продължил:

— И все пак, никога не съм изгубвал надежда. Чух, че в някаква далечна страна живее принцеса, която седем седмици подред спи дълбоко, а други седем — бодърства. Тази принцеса има една вълшебна птица. Чуват ли песента ѝ, сакатите почват да танцуват, а слепите проглеждат. Но принцесата никому не показва вълшебната си птица, никому не я дава, не позволява дори да слушат песента ѝ. Ето защо птицата трябва да се вземе тайно.

— Да се открадне! — извикал глупчото.

— Мълчи, глупако! — смъмрили го умните братя.

А царят продължил:

— Да, не е лесно да се сдобие човек с тази птица, защото я пазят добре и убиват всекиго, който се приближи до нея. Все пак аз се надявам на вас, деца мои, че ще извършите този подвиг и ще върнете зрението на баща си. Вие, по-големи мои синове, оседлайте конете си, напълнете с пари кесиите си и тръгнете на път! По-малкият ви брат ще остане в къщи с мен. След три години ще ви чакам обратно.

Двамата по-големи братя оседлали бързите си коне, напълнили със злато кесиите си и тръгнали на път.

Пътували весело. Още край първата кръчма привързали конете на коневръза и влезли да утолят жаждата си. Тъй било и по-нататък: видят ли кръчма, спират и връзват отпред конете.

Веднъж срещнали по пътя един старец с дълга бяла брада.

— Закъде сте се наканили, момчета? — попитал ги той.

Двамата царски синове се ядосали: някакъв си непознат стар скитник си позволява да ги нарича момчета и да ги пита накъде отиват!

— На тебе какво ти влиза това в работата? — срязали те стареца. И продължили пътя си като се спирани и пиели във всички кръчми.

Минали три години, минали четири, пет, шест — от синовете никаква вест. Разтъжил се царят.

— Мили мои синове, нещастие ви е сполетяло заради мене, убили са ви стражите на принцесата. Остана ми само един син, пък и той — глупчо. Можеш ли да се надяваш на него? Ех, де да се намереше някой юнак, който да отиде и да донесе вести за синовете ми!

Глупчото взел много присърце скръбта на баща си. Помолил веднъж, помолил втори път да го пусне да отиде и да разбере къде са пропаднали братята му. Но бащата все му отказвал:

— Я изхвърли от главата си подобни мисли. Къде ще вървиш ти, глупчо? Щом твоите умни братя не са сполучили, ти и пет крачки няма да направиш и ще те сполети беда.

Но глупавият син все продължавал и продължавал да се моли. Най-сетне царят казал:

— Да бъде, както искаш! Само че да не си си и помислил за хубав кон и много пари. И без това няма да отидеш далеч!

Зарадвал се глупчото, че му дали позволение, взел един стар кон, сложил в кесията си две-три жълтици и заминал. По пътя срещнал стареца с дългата бяла брада. Старецът го попитал:

— Накъде си се наканил, синко?

Глупчото му разказал всичко подробно: така и така, баща му е сляп, нито един лечител не може да го излекува, а в някаква далечна страна една принцеса има птица, която щом запее, прави слепите да прогледнат. Затова двамата му умни братя заминали още преди шест години да вземат птицата, но още ги няма. Баща му иска да разбере къде са пропаднали синовете му и затова той, глупчото, отива да ги търси.

Старецът дал на момъка кълбо прежда и му казал:

— В кръчмата, където ще пренощуваш, не захващай разговор с никого, а на сутринта си тръгни рано призори. Това кълбо ще ти покаже пътя към принцесата. Ако кълбото се търкаля пред тебе, ти не се страхувай, върви смело, никой от стражата не ще те види, а самата принцеса ще спи дълбоко.

Глупавият син благодарил, взел кълбото и тръгнал по-нататък. Късно вечерта пристигнал в кръчмата. Кръчмарят го придумвал да пие и да поиграе на карти, но глупчото не се хванал на въдицата.

На сутринта рано-рано продължил пътя си. Вървял колкото вървял и най-после стигнал благополучно до замъка на принцесата. Около замъка имало стража. Глупчото се спрял в края на гората, сложил на земята кълбото и зачакал кога то ще почне да се търкаля. Чакал до късна нощ, чакал до ранна утрин, но кълбото все си оставало неподвижно.

Чак на сутринта кълбото се завъртяло Най-напред на едно място, а после се търкулнало напред. Глупчото тръгнал след него. Кълбото се затъркаляло между стражите право към замъка. А най-малкият син — след него. Никой от стражата не го видял и не го чул. Търкаляло се кълбото към замъка, а глупчото бързал след него.

Влязъл в замъка глупчото, гледа — принцесата спи. Лицето ѝ светело като пролетно слънце. Челото ѝ било по-бяло от сняг, бузите ѝ розовеели като утринна зора. Сърцето на глупчото забило до пръсване и той забравил и птицата, и баща си, и братята си, забравил за всичко на света.

Но кълбото не го оставило на мира: почнало да се търкаля назад-напред в краката му.

Опомнил се най-малкият син, снел за спомен пръстена от ръката на принцесата, грабнал птицата и забързал след кълбото навън от замъка.

Щом се озовал на свобода, в замъка веднага се вдигнала тревога. Принцесата се събудила и почнала да разпитва стражата:

— Кой е идвал тук? Кое е взел птицата и пръстена?

А когато стигнал до края на гората, глупчото прибрал кълбото, скочил на коня си и препуснал към къщи.

Вечерта стигнал до същата онази кръчма и останал там да пренощува. Кръчмарят пак го поканил да играе на карти. Глупчото не се стърпял и седнал да поиграе. Но този ден му вървяло във всичко, дори и на карти. Скоро спечелил от кръчмаря цяла шепка жълтици. Няма нищо против да поиграе и още, но кълбото изведнъж се раздвижило в джоба му.

Глупчото захвърлил картите:

— Стига толкова!

Кръчмарят позеленял от злоба, но не можел да направи нищо.

Глупчото се наспал и на сутринта рано-рано се приготвил да си тръгне. Но в същия миг видял зад градинската ограда двама души,

приковани с верига за една ръчна количка. Те пренасяли пръст. Момъкът попитал какви са тези хора и разбрал, че са длъжници на кръчмаря. Съжалил нещастниците и ги откупил от робство. Каква била неговата радост и изненада, когато разбрал, че е откупил собствените си братя! Тогава и тримата се отправили към бащиния дворец.

По пътя братята спрели в края на гората да си починат. Щом глупчото заспал, братята му го убили, взели вълшебната птица и забързали към къщи.

Старият цар просто не знаел къде да се дене от радост, как да нахвали умните си синове. Мъчно му било само, че пуснал глупчото да скита по белия свят.

— Затънал е сигурно в някое блато и няма да се върне вече! Разбира ли ти такъв като него къде да стъпи, как да прекрачи? — казали братята.

Донесли те птицата, но баща им не прогледнал. Птицата не пеела. Мъчили се братята и тъй и иначе да я накарат да запее, но напразно. Птицата мълчала и царят продължавал да бъде сляп.

А убитият глупчо лежал в края на гората. Изведнъж от гъсталака изпълзъл гущер. Той почнал да обикаля около най-малкия брат и от време на време да писука: „Жив! Жив!“ Не след дълго момъкът наистина се размърдал, взел да се протяга и да се прозява. А след това станал и бавно се запътил към къщи.

Той вървял толкова дълго, че когато стигнал най-последно до бащиния си дворец, там вече никой не го познал.

Тогава глупчото се пазарил за коняр при баща си. Вместо заплата получил за труда си едно малко, рошаво конче.

Скоро из царството се разчуло, че принцесата от далечната страна кани да се яви пред нея оня, който е успял да открадне вълшебната й птица.

По-големите братя взели птицата и се отправили към замъка на принцесата.

— Вие ли взехте птицата ми? — попитала принцесата.

— Ние — отговорили братята.

— А освен птицата, друго какво сте взели?

Умните братя не знаели какво да кажат. А птицата стояла с настръхнала перушина и не пеела.

Като видяла това, принцесата заповядала да накажат строго двамата братя за лъжа.

Пристигнал след това на рошавото си конче и глупчото. Още щом го пуснали в стаята на принцесата, птицата изведнъж трепнала с криле и запяла.

Принцесата попитала:

— Освен птицата, друго какво си взел?

— Взех и пръстена ти — признал си най-малкият син. — Ето го!

Принцесата се зарадвала, че намерила предопределения от съдбата ѝ годеник. Не се минало много и направили сватбата.

Скоро след това глупчото и принцесата решили да навестят слепия цар.

Когато тръгнали на път, принцесата взела самун хляб, който никога не намалявал, колкото и да ядеш от него, кана е вода, която никога не свършвала, колкото и да пиеш, и меч, с който можеш да победиш всеки враг.

— Кой знае какви прекеждия могат да ни се случат из пътя! А така не ни заплашва ни глад, ни жажда, ни враг — рекла принцесата.

Трябвало да прекосят много страни. В първата страна имало глад. Хората нямали и троха хляб, всички просто умирали от глад.

Принцесата и момъкът почнали да режат парче след парче от своя самун. Нахранили целия народ. От благодарност хората признали глупчото и принцесата за свои владетели.

Във втората страна имало достатъчно хляб, но нямало вода. Капка дъжд не била падала много отдавна, всички ручей пресъхнали, всички кладенци били изчерпани. Принцесата и нейния мъж почнали да наливат вода от неизчерпаемата кана и да поят народа. Тук също ги признали за свои владетели.

В третата страна хората били много уплашени: силен и жесток враг се готвел да ги нападне.

Грабнал глупчото меч, който побеждавал всеки враг, пресрещнал и разбил неприятеля. Признали ги и тук за владетели на страната.

Славата на добрините на тази царска двойка се разнесла надалеч. Слепият цар излязъл сам да ги посрещне. Птицата запяла и клетият цар изведнъж прогледнал. Той веднага познал глупчото, прегърнал радостно своя най-малък син и хубавата си снаха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.